

Пішоходи є найуразливішими учасниками дорожнього руху. Пішоходи погано помітні в темний час доби і в світлі фар зустрічного транспорту. Рекомендації з носіння світловідбиваючих елементів на одязі майже ніким не виконуються. Культура поведінки пішоходів з кожним роком зростає, але тим не менше залишається низькою. Неуважність, навушники, капюшони, темний одяг пішоходів, а також задума, осліплення світлом зустрічних фар водіїв стає результатом дорожніх пригод в яких страждають і гинуть пішоходи. У зв'язку з цим виникає необхідність підсвічування людей на пішохідних переходах.

Найбільш активна міра підвищення безпеки в темний час доби – якісне штучне освітлення в першу чергу ділянок вулично-дорожньої мережі з великим числом конфліктних точок між транспортом і пішоходами. Такими насамперед служать магістральні вулиці, найбільш завантажені ділянки міських доріг.

Освітлення пішохідних переходів може здійснюватися різними способами: від більш простого варіанту, за допомогою розміщення світильників і ламп магістрального і вуличного освітлення з боків (або безпосередньо над проїзною частиною пішохідної зони), до більш складного, що включає в себе комплекси, завчасно попереджають водіїв про наявність пішохідного переходу. Точка максимуму освітленості повинна припадати на пішохода, що знаходиться в середині переходу. Щоб уникнути засліплення водіїв зустрічного напрямку, яскравість світильників в їх сторону необхідно строго обмежити.

Штучне стаціонарне освітлення має незаперечні перевагами перед освітленням приладами, встановленими на самих автомобілях. Безпека в місцях, де багато небажаних контактів між пішоходами та автомобілями, при нормальному штучному освітленні в порівнянні з неосвітленим або погано освітленими ділянками підвищується в 3–6 разів.

Якісне освітлення автомобільних доріг безпосередньо впливає на безпеку дорожнього руху, створює більш комфортну обстановку для управління автомобілем, знижує стомлюваність водія. Повноцінне, грамотно спроектоване і реалізоване освітлення дорожнього покриття знижує кількість ДТП як мінімум на 30%.

Козлова В.Р., школа розвитку «Мер міста»,
наук. кер. – **Медведєва Л. А.**, учитель біології,
спеціаліст вищої кваліфікаційної категорії, учитель-методист
Харківська загальноосвітня школа І–ІІІ ступенів № 71
Харківської міської ради Харківської області, м. Харків, Україна

ЩО ХОВАЄТЬСЯ У СМІТТЄВОМУ ВІДРІ

Із самого раннього дитинства наші батьки навчають нас прибирати за собою сміття. І ми намагаємося зробити чистішим своє робоче місце, свою кімнату, свій будинок і в підсумку свою планету. Але що ж відбувається зі сміттям далі? А далі відбувається величезна і важка робота з утилізації

відходів. І іноді сил при цьому витрачається більше, ніж при виробництві продукції. В закладі освіти розроблений проект «Що ховається у сміттевому відрі» призначений учням 1–11 класів та спрямований на екологічне виховання дітей та дорослих.

Проблема дослідження: недостатнє розуміння школярами проблеми утилізації сміття.

Мета дослідження: наочно показати, що у непотрібних речей є друге життя.

Завдання дослідження:

- Дізнатися: що ж таке сміття?
- Як його збирають і переробляють?
- Вивчити проблеми утилізації.
- А чи завжди звалище – єдиний вихід.
- Подивитися, як дорослі вирішують цю проблему.
- Привернути увагу школярів і навчитися робити красиві речі зі сміття.

Природа починає хворіти. Але не тільки виробництво є причиною поганої екології. Багато людей викидають сміття прямо на вулицю. Щодня ми споживаємо безліч продуктів, що призводить до накопичення таких відходів, як консервні банки, пакети, скляні та пластикові пляшки, папір/

Для повного руйнування таких відходів потрібен тривалий час. Наприклад, консервна банка – 20 років, поліетиленовий пакет – 200 років, скло – понад 1000 років. Уявити важко, скільки відходів накопичується щодня в місті. Боляче бачити засмічену природу, адже вона від цього страждає. Все частіше чуємо словосполучення «екологічна проблема», кажучи про забруднення навколишнього середовища побутовими відходами.

Сміттєпереробні заводи так само дуже важливі. Але потрібно і змінювати ставлення людей до сміття. Тому ми вирішили вкласти свій, хоч і невеликий, внесок у добру справу захисту екології нашого міста. І хочемо залучити до цього інших показавши, що можна робити з непридатного матеріалу і як це використовувати.

Що ж таке сміття?

Сміття або побутові відходи – предмети або товари, що втратили споживчі властивості.

Вони бувають з таких матеріалів, як папір – газети, журнали, пакувальні матеріали; пластмаси; харчові і рослинні відходи; різні метали; скло; текстиль; деревина; шкіра; гума і т.д.

Утилізація сміття – одна з найважливіших проблем сучасної цивілізації. Особливо важко утилізувати неорганізованно-викинуте сміття.

Поки людство придумало три принципово різних шляхи утилізації сміття:

1) Організація звалищ

Вивіз сміття на звалище – найдешевший, але при цьому недалекоглядний спосіб його утилізації. Недалекоглядний він в першу чергу тому, що сміття залишається сміттям.

2) Вторинна переробка відходів

Щоб переробити сміття, його потрібно збирати окремо, на жаль в нашій країні цього не відбувається.

3) Спалювання відходів

Далеко не все сміття горить. Сміття містить багато вологи і важко горючих матеріалів, тому горить погано. Виділяються отруйні гази. Може привести до пожеж.

Щоб привернути увагу до проблеми утилізації відходів, ми організували показ слайдів, де були показані вироби з різного сміття: пластикових пляшок, газет, старого посуду пакетів і т.д. Так дорослі допомагають робити вулиці чистіше і красивіше. І ось наш клас з інтересом почав майструвати свої вироби, а батьки з радістю нам допомогли.

Наша гіпотеза підтвердилася: однокласники тепер знають про проблеми утилізації сміття і про те, що іноді старі речі отримують друге життя.

Не завжди варто поспішати викидати непотрібні речі.

Подумайте – можливо з них вийде гарна іграшка, прикраса для будинку або саду, цікава годівниця для птахів або зручне пристосування. Тоді ви обов'язково зробите планету чистіше, а ваше життя прекрасніше.

Український народ завжди славився своїми майстрами. Майстерність завжди була в пошані, а ті, хто володів нею, користувалися великим авторитетом.

Якщо людина робить речі своїми руками, витрачає години в копіткій праці, вкладає душу, то такі речі особливо приємні і піднімають настрій. Вибір подарунка справа не легка. Завдання полегшується, якщо давно знаєш людину, його смаки, інтереси, нахили.

За бажанням будь-який матеріал можна перетворити на веселу іграшку, прикрасу, подарунковий сувенір, всілякі вироби до свят.

Останнім часом стало дуже популярно дарувати різні подарунки ручної роботи. І це не випадково, адже подібні речі значно відрізняються від стандартних, в кожній з них обов'язково живе своя душа, зберігається тепло, любов і ласка людських рук.

Подібні подарунки виготовляються за допомогою багатьох різних технік рукодільної майстерності з абсолютно різних і часом досить доступних непридатних матеріалів.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Білявський Г. О. Основи екологічних знань: пробний підручник для учнів 10-11 кл. середніх загальноосвітніх закладів / Г. О. Білявський, Р. С. Фурдуй, І. Ю. Костіков // Либідь, 2010. – С. – 336.
2. Бойчук Л. Д. Екологія і охорона навколишнього середовища: навч. посіб. / Л. Д. Бойчук, Е. М. Соломенко, О. В. Бугай – Суми: Університетська книга, 2003. – 284 с.
3. Гайнріх Д. Екологія: dtv — Atlas. пер. з 4-го нім. / Д. Гайнріх – Київ. Знання – Пресс, 2011. – 287 с.
4. Джигирей В. С. Екологія та охорона навколишнього природного середовища: навч. посіб. / В. С. Джигирей. – Київ. – Знання, 2010.
5. Кравченко М. Вирує дим з контейнерів і не тільки. /М. Кравченко // «Миронівський край», 2012 р. – № 81. – С. 4.
6. Кучерявий В. Л. Екологія / В. Л. Кучерявий – Львів: Світ, 2000. – 500 с.
7. Матвієнко О. О. Чисто там, де не сміять. / О. О. Марченко // «Миронівський край», 2008 р. – № 71. – С. – 4.

8. Мегасайт [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://megasite.in.ua/>
9. Міністерство екології та природних ресурсів України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.health.gov.ua/www.nsf/maindocs/homeeco>
10. Мусієнко М. М. Екологія. Охорона природи : Словник-довідник. / М. М. Мусієнко, В. В.Серебряков // Т-во «Знання», 2007. — 624 с.
11. Мусієнко М. М. Екологія. Тлумачний словник. М. М. Мусієнко, В. В. Серебряков, О. В. Байрон. // Либідь, 2008.— 376 с.
12. Спілка вільних журналістів Природа понад усе [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.kyiv.in.ua/>
13. Сухарев С. М. Технологія та охорона навколишнього середовища: навч. посіб. / С. М. Сухарев, С. О.Чудак, О. Ю. Сухарева — Львів: Новий Світ — 2000, 2004. — 256 с.
14. Українська екологічна асоціація «Зелений світ» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.zelenysvit.org.ua/>
15. Як зробити своїми руками [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <p://yakzrobyty.com/>

Кофанов В. В., магістрант,
науч. рук. — **Кудрявцев А. Ю.**, канд. полит. наук, доц.,
*Харьковский национальный университет городского
хозяйства имени А. Н. Бекетова, Украина*

ПРОБЛЕМЫ В ЭНЕРГОСНАБЖЕНИИ КРУПНЫХ ГОРОДОВ

Уже в прошлом веке с развитием цивилизации электроэнергетика все больше становилась инфраструктурной отраслью, определяя многие стороны существования развитого социума человеческого общества. С особой наглядностью это проявляется в жизни современных городов. Энергопотребление и особенно электропотребление становятся в один ряд с водопотреблением, потреблением воздуха и солнечного света.

Города классифицируются в соответствии с численностью населения (тыс. чел.) следующим образом:

- крупнейшие — свыше 500, вплоть до мегаполисов (миллионников);
- крупные — от 250 до 500.

За последние годы темпы роста городского населения существенно возросли. Крупнейшие и крупные города характеризуются высокой плотностью электрических нагрузок — до 20 — 30 МВА/км² в центральных районах города и большим количеством разнотипных потребителей, расположенных на ограниченной территории. Многие электроприемники относятся к первой категории, причем число таких приемников постоянно растет. К традиционным потребителям первой категории теперь добавились также вычислительные комплексы крупных банков, федеральные организации, крупнейшие магазины и др.

Крупные города и мегаполисы, как места массового пребывания людей, концентрации промышленности, центров управления всеми видами жизнедеятельности и коммуникациями, имеют развитую и энергоемкую систему жизнеобеспечения, которая включает централизованное электро- и